

University of Groningen

ABRvS 18 april 2006, JV 2006/204 m.nt. A.T. Marseille & K.J. de Graaf

Marseille, A.T.; de Graaf, K.J.

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2006

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Marseille, A. T., & de Graaf, K. J., (2006). *ABRvS 18 april 2006, JV 2006/204 m.nt. A.T. Marseille & K.J. de Graaf*, Nr. 204, apr. 18, 2006. (Jurisprudentie Vreemdelingenrecht; Vol. 2006).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

JV 2006/204

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

18 april 2006, 200601504/1.

(Mr. Hirsch Ballin

Mr. Loeb

Mr. Lubberdink)

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,
tegen
de uitspraak in zaak nr. AWB 05/38817 van de rechtbank 's-Gravenhage van 25 januari 2006 in het geding tussen A.,
en
appellant.

Besluit, niet tijdig, Kosten bestuurlijke voorprocedure, Bezwaar

[Awb - 7:15 lid 2 ; Besluit proceskosten bestuursrecht - 1 sub a]

» Samenvatting

Anders dan voorheen (23 juni 2004, AB 2004, 404, LJN AP3452) is de Afdeling thans van oordeel dat ingevolge art. 7:15 lid 2 Awb de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag redelijkerwijs heeft moeten maken, door het betrokken bestuursorgaan moeten worden vergoed, tenzij het uitblijven van dat besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling kan worden afgeleid dat het gebruik van de term 'herroepen' niet in de weg staat aan de mogelijkheid van veroordeling tot vergoeding van de kosten opgekomen bij het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag.

[beslissing/besluit](#)

» Uitspraak

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 augustus 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een door [de vreemdeling] gemaakt bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen gegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht (niet opgenomen;*red.*).

Bij besluit 11 januari 2006 heeft de minister een verzoek van de vreemdeling om vergoeding van de bij hem in verband met het gemaakte bezwaar opgekomen kosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht (niet opgenomen;*red.*).

Bij uitspraak van 25 januari 2006, verzonden op 26 januari 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de minister verwezen in de bij de vreemdeling in verband met het bezwaar en het beroep opgekomen kosten. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen;*red.*).

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht (niet opgenomen;*red.*).

Bij brief van 8 maart 2006 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt dat – samengevat weergegeven – de rechtbank hem ten

onrechte heeft veroordeeld tot vergoeding van de bij de vreemdeling in verband met het tegen het uitblijven van een beslissing op zijn aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen gemaakte bezwaar opgekomen kosten.

2.1.1. Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht worden de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende, voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.1.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (TK, 1999-2000, 27 024, nr. 3, blz. 6, TK, 1999-2000, 27 024, nr. 5, blz. 7 en TK, 2000-2001, 27 024, nr. 14, blz. 1-2) is niet af te leiden dat daarmee is beoogd uit te sluiten dat kosten in verband met het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag voor vergoeding in aanmerking komen. Uit die geschiedenis kan worden afgeleid dat het gebruik van de term ‘herroepen’ niet in de weg staat aan de mogelijkheid van veroordeling tot vergoeding van de kosten opgekomen bij het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag.

Anders dan voorheen (uitspraak van 23 juni 2004 in zaak no. 200401369/1 (AB 2004, 404) is de Afdeling thans van oordeel dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag redelijkerwijs heeft moeten maken, door het betrokken bestuursorgaan moeten worden vergoed, tenzij het uitblijven van dat besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten.

2.1.3. Nu de vreemdeling in zijn bezwaarschrift heeft verzocht om

vergoeding van de bij hem in verband met het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op zijn aanvraag opgekomen kosten, deze kosten betrekking hebben op door een derde beroepsmatig daarbij verleende rechtsbijstand als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht en gesteld noch gebleken is dat de termijnoverschrijding de minister niet kan worden verweten, komen deze kosten voor vergoeding in aanmerking. De minister heeft het verzoek van de vreemdeling om vergoeding van die kosten ten onrechte afgewezen.

De grieven falen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3 De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak;

II. (...; *red.*).

» Noot

1. Is een bestuursorgaan verplicht tot vergoeding van kosten die een bezwaarmaker ten behoeve van zijn bezwaar heeft moeten maken, als het een bezwaar tegen het uitblijven van een besluit gegrond verklaart? De Centrale Raad van Beroep vindt van wel (CRvB 13 juli 2005, JB 2005/239 m.nt. Schlössels, Gst. (2005) 7234, 119 m.nt. Van Dam, USZ 2005/286 m.nt. Schuurmans), de Afdeling bestuursrechtspraak vond van niet (ABRvS

23 juni 2004, AB 2004, 404 m.nt. Jansen, JB 2004/289 m.nt. Van Dam). In bovenstaande uitspraak gaat de Afdeling om. Ze spreekt uit dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag redelijkerwijs heeft moeten maken, door het betrokken bestuursorgaan moeten worden vergoed, tenzij het uitblijven van dat besluit het bestuursorgaan niet kan worden verweten.

2. Zoals bekend is sinds 12 maart 2002 in de Awb art. 7:15 lid 2 opgenomen, waarin is bepaald dat de kosten die een bezwaarmaker in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, op diens verzoek door het bestuur worden vergoed, als het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

Het criterium van art. 7:15 lid 2 Awb ('herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid') leidt tot problemen als het bestuur naar aanleiding van een bezwaar tot de conclusie komt dat het onrechtmatig heeft gehandeld, maar die conclusie niet resulteert in de herroeping van een besluit, simpelweg omdat dat logisch onmogelijk is. Te denken valt aan de situatie dat de bezwaarmaker zijn bezwaar heeft ingetrokken omdat het bestuursorgaan aan zijn bezwaar tegemoet is gekomen, of dat het bezwaar niet is gericht tegen een besluit, maar tegen het uitblijven van een besluit.

3. De Centrale Raad laat de letter van de wet in beide situaties voor wat die is, onder het motto: ook zonder dat een besluit wordt herroepen kan sprake zijn van een situatie waarin het bestuur zodanig fout zitten, dat de bezwaarmaker een proceskostenvergoeding moet worden gegund. Voor de situatie dat de intrekking van een onrechtmatig besluit het onmogelijk maakt dat aan alle in art. 7:15

lid 2 Awb genoemde criteria wordt voldaan, heeft de Centrale Raad dat bepaald in een uitspraak van 7 juli 2005 (NJB 2005, 489, USZ 2005/344), voor de situatie dat de onrechtmatigheid is gelegen in het niet tijdig beslissen in de reeds genoemde uitspraak van 13 juli 2005.

De Afdeling bestuursrechtspraak hield tot de hierboven afgedrukte uitspraak vast aan een letterlijke interpretatie van de tekst van art. 7:15 lid 2. Dat ze daar nu anders tegenaan kijkt dan in het verleden, wordt in de uitspraak expliciet vermeld ('Anders dan voorheen is de Afdeling thans van oordeel dat...') en gemotiveerd onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis. Daaruit, zo stelt de Afdeling, kan worden opgemaakt '...dat het gebruik van de term 'herroepen' niet in de weg staat aan de mogelijkheid van veroordeling tot vergoeding van de kosten opgekomen bij het maken van bezwaar tegen het uitblijven van een besluit op een aanvraag.'

4. Het omgaan van de Afdeling bestuursrechtspraak is om meerdere redenen verheugend. Wat het meest in het oog springt, is dat Afdeling bestuursrechtspraak en Centrale Raad voor wat betreft de interpretatie van art. 7:15 lid 2 Awb weer op één lijn zitten. De geloofwaardigheid van een systeem met twee hoogste bestuursrechters is er niet bij gebaat als die rechters identieke vragen op geheel andere wijze beantwoorden. Daar is, voor wat betreft dit punt, gelukkig een eind aan gekomen. Verheugend is daarnaast dat de Afdeling kiest voor een uitleg in de geest, in plaats van naar de letter van de wet. Want het is moeilijk een rechtvaardiging te bedenken voor het niet toekennen van kosten van een bezwaar tegen het uitblijven van een besluit, waar de kosten van een bezwaar tegen een reëel besluit wel worden vergoed. Verheugend is ook dat degenen die de moeite nemen trage bestuursorganen bij de les te houden, daar iets voor terug kunnen krijgen. Voorzover er vrees zou kunnen bestaan dat de

uitspraak van de Afdeling tot meer bezwaren tegen het uitblijven van besluiten zal leiden, is die niet terecht. Niet omdat het wel mee zou vallen met de aanzuigende werking van een kostenvergoeding bij een gegrond bezwaar (het effect van uitspraken als de onderhavige is meestal moeilijk te voorspellen), maar omdat het helemaal niet erg is als de ruimhartige opstelling van de Afdeling tot meer bezwaarprocedures leidt. Want wat is er op tegen als het bestuur vaker dan nu wordt aangespoord de verplichting om op tijd te beslissen serieus te nemen?

A.T. Marseille & K.J. de Graaf,
Universiteit Groningen

5. Voor de indieners van een bezwaar tegen het uitblijven van een besluit geldt: zorg er voor dat je het verzoek om kostenvergoeding direct in het bezwaarschrift doet, want je kan er niet op rekenen dat er na het moment van indiening nog een tweede gelegenheid komt (bijvoorbeeld in de vorm van een hoorzitting) om het bestuur te laten weten dat je niet alleen behoefte hebt aan een gegrond bezwaar en een reëel besluit, maar ook aan een tegemoetkoming in de gemaakte kosten.

6. Tot slot nog een opmerking over de hoogte van de vergoeding. De Afdeling is akkoord met de beslissing die de rechtbank Den Haag daarover in haar uitspraak (LJN AV0485) heeft genomen. De rechtbank zoekt aansluiting bij de jurisprudentie van de Afdeling over de hoogte van de vergoeding bij de gegrondverklaring van een beroep tegen het niet-tijdig beslissen (ABRvS 13 juni 2001, JB 2001/194) en bij de norm die de Centrale Raad hanteert (zie weer diens uitspraak van 13 juli 2005). Concreet betekent dit, dat een bezwaar tegen het uitblijven van een besluit wordt gekwalificeerd als “zeer licht” (zie het Besluit proceskosten bestuursrecht, onder “Wegingsfactoren”), met als consequentie dat de vergoeding per verrichte proceshandeling een factor vier lager uitkomt dan bij een gemiddelde bezwaarzaak.